

Bemærkninger til lovforslaget

Lov nr. 186 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom (ekspropriationsprocesloven) afløste reglerne i forordning af 5. marts 1845 angående de regler, som bliver at iagttage med hensyn til grundafståelser m.m. i anledning af jernbaners anlæg i Danmark.

Nogle bestemmelser i ekspropriationsprocesloven var til en vis grad dikteret af et ønske om ikke straks at opgive visse elementer i den tidligere gældende ordning uden erfaring for funktionen af det nye system. Nu vil nogle af disse med den gamle ordning sammenhørende regler kunne undværes og en forenkling opnås.

Det har på denne baggrund været naturligt som et led i regeringens afbureaukratiseringsplan at foretage en generel gennemgang af ekspropriationsprocesloven. Dette lovforslag er et resultat af denne gennemgang. De ændringer, der foreslås, sigter på at forenkle forretningsgangen, at fremme sagernes afvikling og at ajourføre loven.

Forslaget har, bortset fra forslaget om afskaffelse af kravet om anvendelsen af anbefalet brev ved indvarsling og udsendelse af kendelser, der indebærer en mindre besparelse, ingen økonomiske konsekvenser for staten eller kommuner.

Forslaget har ingen personalemæssige konsekvenser.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1.

Indvarsling ved anbefalet brev er meget omkostningskrævende og uhensigtsmæssig. En forsøgsperiode har vist, at det ikke vil have uheldige følger at undlade at sende indvarsling anbefalet.

Lovbestemt krav om »anbefalet brev« er også ophævet ved lov nr. 415 af 13. juni 1990 om ændring af lov om jordfordeling mellem landejendomme § 1, nr. 6.

Til nr. 2.

Som ekspropriationsprocesloven er affattet, er det for at anvende de detaljerede regler i § 15, stk. 5-7, om jordfordeling nødvendigt, at både jordfordelings-

kontoret og ekspropriationskommissionen engageres i en jordfordelingssag. Den besluttende kompetence har kommissionen. I større sager kan jordfordelingskontorets medvirken være velbegrunnet, men praktisk set vil mindre jordfordelinger kunne gennemføres uden denne bistand, hvorved bemærkes, at der til ekspropriationskommissionen er knyttet kvalificeret landinspektørbistand, jf. lovens § 9. Et lovbundet krav om, at jordfordelingskontoret i alle tilfælde skal medvirke, må derfor siges at være mindre hensigtsmæssigt. Der vil i en vis udstrækning kunne være tale om dobbeltarbejde. Dertil kommer, at kravet nu medfører en direkte udgift for anlægsmyndigheden. Ved lov nr. 415 af 13. juni 1990 om ændring af lov om jordfordeling mellem landejendomme er det nemlig ved § 1, stk. 7 (den ændrede lovs § 8, stk. 1) bestemt, at udgifter ved en jordfordelingssag, der foranlediges af et større anlægsarbejde, skal betales af den, der har anmodet om at få sagen rejst. Det er også af denne grund rimeligt, at der gives anlægsmyndigheden eller ekspropriationskommissionen lejlighed til som enhver anden rekvirent at skønne om, hvorvidt jordfordelingskontorets medvirken i en jordfordelingssag er nødvendig.

Reglerne i § 15, stk. 5-7, er i øvrigt ret komplicerede, og en forenkling er ønskelig.

Kompleksiteten er særligt sammenhængende med, at der i § 15, stk. 5, litra b, er åbnet adgang til tvangsmæssigt i jordfordelingsøjemed at ekspropriere areal udover, hvad der skal eksproprieres til anlægget og som afskåret areal. Bestemmelsen blev indført ved lov nr. 244 af 27. maj 1981 og har kun i begrænset omfang været i anvendelse, da man naturligvis altid vil bestræbe sig på i videst mulig udstrækning at opnå de berørte grundejeres tilslutning.

Denne tvangsbestemmelse skønnes derfor at kunne undværes uden væsentlig skade for opfyldelse af formålet – i mulig udstrækning at opnå en hensigtsmæssig jordfordeling. Udelades denne tvangsbestemmelse, er der ingen begrundelse for ved et lovbud at kræve jordfordelingskontorets medvirken.

Det foreliggende forslag går derfor ud på at simplificere de gældende regler på to fronter.

Proceduremæssigt vil det for fremtiden være op til anlægsmyndigheden eller ekspropriationskommis-